

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **D. P.**, zastoupený JUDr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem Cihlářova 167/4, Moravská Třebová, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, čj. JMK 43382/2025, sp. zn. S-JMK 162872/2024/OD/Kš, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2026, čj. 56 A 4/2025-90,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

### Odůvodnění:

[1] Magistrát města Brna shledal žalobce jakožto provozovatele vozidla vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Blíže nezjištěný řidič vozidla provozovaného žalobcem se dopustil jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dne 29. 1. 2023 ve 14:03 hod. porušil v ulici Biskupská, Brno, povinnost vyplývající ze zákazové dopravní značky „Zákaz vjezdu všech vozidel“ (č. B 11) s dodatkovou tabulkou „Mimo vozidla s povolením OD MMB“ (dále jen „zákazová značka“), a to tím, že bez povolení vjel do oblasti její působnosti. Magistrát města Brna uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

[2] Proti rozhodnutí Magistrátu města Brna se žalobce odvolal. Namítal, že po zahájení řízení o přestupku s provozovatelem vozidla podal proti příkazu odpor a následně sdělil

Magistrátu města Brna totožnost řidiče – sebe. Jelikož je držitelem průkazu ZTP, mohl do zákazu vjezdu vjet. Žalovaný odvolání žalobce zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl. Ztotožnil se se závěry správních orgánů, podle kterých nemohlo mít opožděné sdělení totožnosti řidiče vliv na již zahájené řízení o přestupku provozovatele vozidla. Správním orgánům přisvědčil i v tom, že žalobce i přes to, že je držitelem průkazu ZTP, nemohl do oblasti regulované zákazovou značkou vjet.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. V ní namítal, že do oblasti regulované zákazovou značkou mohl jakožto držitel průkazu ZTP vjet. Umožňuje mu to výjimka zakotvená v § 67 odst. 6 zákona o silničním provozu. Podmiňování vjezdu do historického centra města Brna povolením je nezákonné. Dále namítal, že přestupkové řízení nemělo být vedené s provozovatelem vozidla ale s řidičem. Stěžovatel totiž Magistrátu města Brna totožnost řidiče (sebe), oznámil po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých závěrech a kasační stížnost označil za nedůvodnou.

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodovala specializovaná samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je kasační stížnost přijatelná.

[6] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*). Ani jeden z těchto důvodů ale není dán.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že přestupkové řízení s ním mělo být vedené jako s řidičem, nikoliv jako s provozovatelem vozidla. Stěžovatel dne 22. 10. 2024 do protokolu uvedl, že byl řidičem vozidla a předložil průkaz osoby ZTP. Tato skutečnost ale nebyla v přestupkovém řízení vzata v potaz. Krajský soud pak pochybil tím, že tento nezákonný postup, který je v rozporu se zásadami správního řízení, aproboval.

[8] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře k opožděnému sdělení totožnosti řidiče vozidla již vyložil, že pokud provozovatel vozidla sdělí *správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i pro rozhodnutí o odpovědnosti řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno. (...) Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již napravit a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a*

*je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěřil provozovatel zapsaný v registru vozidel (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, čj. 1 As 18/2017-43, body 13 a 14).*

[9] Krajský soud posoudil projednávanou věc v intencích této judikatury. V rozsudku vysvětlil, že stěžovatel sdělil totožnost řidiče opožděně, a protože neprokázal naplnění liberačních důvodů, nemohlo mít toto opožděné sdělení totožnosti vliv na již zahájené řízení o přestupku provozovatele vozidla. Skutečnost, že stěžovatel sdělil totožnost řidiče vozidla až po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, stejně jako skutečnost, že stěžovatel neprokázal naplnění liberačních důvodů vymezených v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, byla mezi stranami nesporná. Nenastal tedy důvod pro zahájení přestupkového řízení s řidičem vozidla. Nicméně i tak mohl stěžovatel v rámci tohoto řízení namítat, že se řidič přestupku nedopustil, neboť do zákazu vjezdu byl oprávněn vjet. I provozovatel vozidla může relevantně zpochybňovat, že zaznamenané jednání se stalo, představovalo porušení právních předpisů, a pokud v tomto bude úspěšný, nemůže dojít k jeho potrestání za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2019, čj. 5 As 8/2018-48, bod 27). Tím, zda průkaz ZTP opravňoval stěžovatele k vjezdu do oblasti regulované zákazovou značkou, se pak krajský soud zabýval v bodech 26 a 27 napadeného rozsudku.

[10] Takové posouzení provedené krajským soudem není podle Nejvyššího správního soudu nedostatečné. Krajský soud přezkoumal postup správních orgánů a vypořádal se s argumentací stěžovatele. Ten ostatně stejně jako v kasační stížnosti, i v žalobě stavěl svou argumentaci na přesvědčení, že i opožděné sdělení totožnosti řidiče má za následek, že má být vedené přestupkové řízení s řidičem, nikoliv provozovatelem vozidla. Krajský soud mu k tomuto srozumitelně vyložil, proč tomu tak není.

[11] Dále stěžovatel namítal, že do oblasti regulované zákazovou značkou mohl jakožto držitel průkazu ZTP vjet, neboť mu to umožňuje výjimka zakotvená v § 67 odst. 6 zákona o silničním provozu.

[12] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře podobnou věcí již zabýval. V bodě 15 rozsudku ze dne 31. 10. 2019, čj. 1 As 334/2019-23, uvedl, že zákon o silničním provozu v § 67 odst. 6 vymezuje konkrétní případy, kdy osoby se zdravotním postižením nemusí respektovat značku zákaz vjezdu. Je tomu tak v případě, že je značka zákaz vjezdu doplněná dodatkovou tabulkou „JEN ZÁSOBOVÁNÍ“, „MIMO ZÁSOBOVÁNÍ“, „JEN DOPRAVNÍ OBSLUHA“ a „MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHU“. Pokud je značka zákaz vjezdu doplněná jinými dodatkovými tabulkami (např. „platí od“ nebo „vjezd pouze na povolení“), jsou jí vázáni i řidiči, kteří jsou držiteli průkazu ZTP. Řidiči, kteří jsou držiteli průkazu ZTP, pak nejsou ani vyvázáni z povinnosti získat povolení k vjezdu, pokud je vjezd do regulované oblasti podmíněný jeho získáním.

[13] Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Vysvětlil, že držitelé průkazů ZTP mohou do zákazu vjezdu vjet pouze v případě, že je zákazová dopravní značka doplněná dodatkovou tabulkou předpokládanou v § 67 odst. 6 zákona o silničním provozu. Následně přezkoumal, zda se o takovou situaci jednalo. Zdůraznil přitom, že mezi stranami je nesporné, že stěžovatel vjel vozidlem do oblasti, ve které nebyl dopravní provoz omezený

značkami předpokládanými v § 67 odst. 6 zákona o silničním provozu, stejně jako skutečnost, že stěžovatel nedisponoval povolením, které by jej k vjezdu opravňovalo. Podotknul, že i držitelé průkazu ZTP mají možnost bezplatně požádat Magistrát města Brna o povolení k vjezdu. V takovém případě budou moci neomezeně a bezplatně parkovat svá vozidla na všech vyhrazených stáních, která jsou určena pro vozidla osob se zdravotním postižením. V takovém posouzení Nejvyšší správní soud neshledal zásadní pochybení krajského soudu.

[14] Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2026

Tomáš Foltas  
předseda senátu